

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. J. Z.**, zast. JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 222/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, **za účasti:** I) EG.D Holding, a.s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, II) BEMETT investiční, a.s., se sídlem Jeremiášova 2722/2b, Praha 5, zast. Mgr. Jiřím Křížem, advokátem se sídlem Na terase 133/3, Praha 8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2023, č. j. 31 A 82/2022-124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Úřad městské části města Brna, Brno-Slatina, odbor výstavby a územního rozvoje, speciální stavební úřad (dále jen „speciální stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 7. 1. 2022, č. j. MCBSLA/00174/22/OVÚR/POKI, na žádost osoby zúčastněné na řízení II) jako stavebníka dodatečně povolil stavbu „*ul. Bučkova, SO 23.3a Veřejně přístupná účelová komunikace (soukromé parkoviště), SO 23.3b Veřejně přístupná účelová komunikace (soukromé*

parkoviště), SO 24b Přípojka kanalizační dešťová (příslušenství komunikace), na pozemcích parc. č. Xa, Xb, Xc, vše v katastrálním území S., obec B.“. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2022, sp. zn. 5400/OD/2022/171639-Ro-/6/, zamítl a prvostupňové rozhodnutí speciálního stavebního úřadu potvrdil.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně shora uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž vedení daného správního řízení bránila překážka litispendence založená řízením o dodatečném povolení stavby vedeným Úřadem městské části města Brna, Brno-Slatina, odborem výstavby a územního rozvoje, stavebním úřadem (dále jen „obecný stavební úřad“) pod sp. zn. S MCBSLA/06039/18. Krajský soud dospěl k závěru, že není dána totožnost nyní projednávané věci a řízení vedeného obecným stavebním úřadem, neboť tato řízení mají odlišný předmět. Předmětem dřívějšího řízení u obecného stavebního úřadu bylo od 10. 7. 2019, kdy stavebník v souladu s § 45 odst. 4 správního řádu zúžil svou původní žádost, pouze dodatečné povolení stavby domů E a F spolu s přípojkami k inženýrským sítím, zatímco předmětem pozdějšího řízení, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí, je dodatečné povolení stavebních objektů SO 23.3a, SO 23.3b a SO 24b. Krajský soud poukázal na to, že z upravené žádosti o dodatečné povolení stavby domů E a F a z připojené projektové dokumentace je zřejmé, že tato žádost se od 10. 7. 2019 již nevztahuje na stavby parkovišť a kanalizační přípojky, která měla být jejich součástí. V nyní posuzované věci bylo řízení zahájeno na základě žádosti, která byla speciálnímu stavebnímu úřadu doručena až dne 15. 7. 2019, předměty obou řízení se tedy co do vymezení posuzovaných staveb nikdy ani částečně nepřekrývaly.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž speciální stavební úřad nebyl „kompetentní“ k vydání prvostupňového rozhodnutí (a toto rozhodnutí je tudíž nicotné). Krajský soud konstatoval, že příslušnost speciálního stavebního úřadu k vydání přezkoumávaného rozhodnutí vyplývala z § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), neboť předmětem požadovaného dodatečného povolení stavby byly veřejně přístupné účelové komunikace (parkoviště) a jejich příslušenství (kanalizační přípojka). Skutečnost, že daná parkoviště budou v soukromém vlastnictví, nevede k závěru, že se nejedná o veřejně přístupné účelové komunikace. Charakteristiku účelové komunikace jako veřejně přístupné by mohlo vylučovat pouze jejich umístění v uzavřeném prostoru nebo objektu nebo absence svolení vlastníka k jejich veřejnému užívání. Ani jedna z těchto situací v posuzované věci nenastala. K možnému omezení veřejného užívání na samotných parkovacích stáních krajský soud uvedl, že s takovou možností § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v relevantním znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), počítá. Otázka, zda stavebník či budoucí vlastníci splní podmínky tohoto ustanovení a skutečně dojde k omezení veřejného užívání, však přesahuje rámec tohoto řízení. Krajský soud dodal, že i kdyby byla otázka pravomoci speciálního stavebního úřadu sporná, byla by vyřešena na základě § 15 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož v pochybnostech, zda se v konkrétním případě jedná o stavbu podle odstavce 1, nebo o stavbu

pokračování

v působnosti obecného stavebního úřadu, platilo stanovisko příslušného speciálního stavebního úřadu.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Stěžovatel trvá na tom, že vedení správního řízení a vydání napadeného rozhodnutí bránila překážka litispendence. Poukazuje na to, že stavebník podal dne 7. 9. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby, jejímž předmětem byla řada staveb, které lze v souhrnu popsat jako bytové domy E a F včetně souvisejících staveb, tedy i staveb SO 23.3a a SO 23.3b a jejich příslušenství. Vzhledem k tomu, že se jednalo o komplex funkčně souvisejících staveb, podal stavebník žádost u obecného stavebního úřadu, který byl k projednání věci příslušný rovněž podle stěžovatele. Podání ze dne 10. 7. 2019 stavebník uplatnil stále u obecného stavebního úřadu a požadoval jím dodatečné povolení stavby bytových domů E a F a jejich přípojky k inženýrským sítím, tedy včetně začlenění do celkového řešení daného území. Vzhledem k tomu, že objekty SO 23.3a a SO 23.3b a jejich příslušenství jsou součástí původní projektové dokumentace, řízení o nich dle stěžovatele běželo i po uplatnění podání ze dne 10. 7. 2019 u obecného stavebního úřadu.

[6] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s výkladem obsahu podání ze dne 10. 7. 2019 ze strany krajského soudu. Uvedené podání je výslovně označeno jako doplnění žádosti bez konkretizace, které žádosti se týká. Jeho text je téměř shodný s původní žádostí ze dne 7. 9. 2018, pouze v části IV. je odlišně uvedeno členění na stavební objekty v tom smyslu, že zde nejsou výslovně uvedeny stavby SO 23.3a a SO 23.3b a jejich příslušenství. Z obsahu podání však dle stěžovatele nelze dovodit, že by stavebník již dodatečné povolení těchto staveb nepožadoval a jednalo se tedy o zúžení žádosti ve smyslu § 45 odst. 4 správního řádu.

[7] Stěžovatel považuje za nesprávný rovněž závěr o tom, že k dodatečnému povolení nyní projednávaných staveb byl příslušný speciální stavební úřad. Poukazuje na to, že v předchozím řízení v nyní posuzované věci žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5400/OD/2020/525043-Ro-/31/, prohlásil předchozí rozhodnutí speciálního stavebního úřadu o dodatečném povolení shodných staveb za nicotné, přičemž ve vztahu k parkovištím konstatoval, že jedná-li se o stavby neveřejných účelových komunikací, je k řízení příslušný obecný stavební úřad. Dále stěžovatel uvedl, že je mu známo, že v případě parkovišť u jiných domů, které stavebník v dané lokalitě postavil, byla pakovací stání převedena do vlastnictví nabyvatelů bytových jednotek a nejsou ani nikdy nebyla veřejně přístupná. Jedná se tedy o soukromé účelové komunikace. Pravomoc speciálního stavebního úřadu nemůže být založena pouze účelovým označením staveb za veřejně přístupné.

[8] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Osoba zúčastněná na řízení II) se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu ohledně výkladu obsahu podání ze dne 10. 7. 2019 i s navazujícím závěrem o nedůvodnosti námítky litispendence. Ze skutečnosti, že ve výčtu staveb, které jsou předmětem žádosti, nejsou zahrnuty stavby povolené nyní přezkoumávaným rozhodnutím, je zřejmé, že o povolení těchto staveb osoba zúčastněná na řízení II) v daném řízení nežádala. To platí zejména vzhledem k tomu, že krátce po tomto podání uplatnila osoba zúčastněná na řízení II) novou samostatnou žádost o dodatečné povolení nyní projednávaných staveb.

[12] V případě námítky nepřislušnosti speciálního stavebního úřadu k vydání prvostupňového rozhodnutí stěžovatel dle osoby zúčastněné na řízení II) směřuje veřejnoprávní přístupnost stavby s vymezením vlastnického práva k ní. Také v tomto ohledu se osoba zúčastněná na řízení II) ztotožnila se závěry krajského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky litispendence ze strany krajského soudu.

[16] Jak již správně upozornil krajský soud, překážka litispendence ve správním řízení je upravena v § 48 odst. 1 správního řádu, podle něhož zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž připomněl, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatoval, že překážka litispendence je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“ a „z téhož důvodu“.

[18] Stěžovatel má za to, že zahájení řízení sp. zn. S MCBSLA/05283/19, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané dodatečné povolení stavby, bránila překážka litispendence založená řízením, které probíhalo u obecného stavebního úřadu pod sp. zn. S MCBSLA/06039/18.

[19] Ze spisu sp. zn. S MCBSLA/06039/18, jehož obsah provedl při jednání k důkazu již krajský soud, je patrné, že dané řízení bylo zahájeno žádostí stavebníka o dodatečné

pokračování

povolení stavby ze dne 7. 9. 2018, v němž byla stavba specifikována zejména jejím rozčleněním na jednotlivé stavební objekty: SO 21 Dům E a přípojky k inženýrským sítím, SO 22 Dům F a přípojky k inženýrským sítím, SO 23.2b chodníky Bučkova, SO 23.3a parkovací stání v soukromém vlastnictví a přiléhající zelené ostrůvky, SO 23.3b parkovací stání v soukromém vlastnictví, SO 25 distribuční rozvody VN, SO 26 distribuční rozvody NN, SO 27.1 venkovní osvětlení (soukromé parkoviště), SO 27a veřejné osvětlení Za Kostelem, SO 27b veřejné osvětlení Bučkova, SO 28 trafostanice, SO 29 rozvody SEK a SO 30.1 zaolejovaná kanalizace pod parkovištěm. Rovněž zde byl uveden výčet pozemků, na nichž bude stavba umístěna nebo jež jí budou dotčeny, a seznam pozemků s nimi sousedících. Dne 10. 7. 2019 zaslal stavebník obecnému stavebnímu úřadu podání nadepsané „Doplnění podkladů na základě výzvy“, k němuž přiložil mj. rovněž písemnost, kterou označuje jako „upravená žádost“ a která je nadepsána „DOPLNĚNÍ (vybarveno šedě) ŽÁDOST O DODATEČNÉ POVOLENÍ“. Uvedená písemnost svým obsahem a strukturou v podstatě kopíruje původní žádost, obsahuje však šedým podbarvením zvýrazněnou změnu v popisu členění stavby na jednotlivé stavební objekty, kde jsou uvedeny již pouze objekty SO 21 Dům E a přípojky k inženýrským sítím a SO 22 Dům F a přípojky k inženýrským sítím. Ve výčtu pozemků, na nichž bude stavba umístěna nebo které jí budou dotčeny, zůstal pouze pozemek parc. č. Xb.

[20] Ze správního spisu týkajícího se nyní posuzovaného dodatečného povolení stavby vyplývá, že toto řízení bylo zahájeno žádostí doručenou speciálnímu stavebnímu úřadu dne 15. 7. 2019, která se vztahovala na stavební objekty označené jako SO 23.3a soukromé parkoviště, SO 23.3b soukromé parkoviště, SO 27a veřejné osvětlení Za Kostelem, SO 24b přípojka kanalizační dešťová (délky 5 m), SO 25 distribuční rozvody VN, SO 26 distribuční rozvody NN, SO 27.1 venkovní osvětlení soukromého parkoviště, SO 27b veřejné osvětlení Bučkova a SO 29 rozvody SEK. Stavebník následně zúžil předmět žádosti podáním ze dne 22. 1. 2020 tak, že z ní vyjmul stavební objekty SO 25, SO 27a a SO 27.1. Na základě takto změněné žádosti vydal speciální stavební úřad dodatečné povolení stavby ze dne 2. 10. 2020, č. j. MCBSLA/06037/20/OVÚR/DS, které žalovaný na základě odvolání stěžovatele již zmiňovaným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5400/OD/2020/525043-Ro-31/, prohlásil nicotným. Stavebník následně podáním ze dne 22. 3. 2021 ve spojení s podáním ze dne 25. 7. 2021 zúžil předmět žádosti pouze na stavební objekty SO 23.3a, SO 23.3b a SO 24b. K těmto stavebním objektům vydal speciální stavební úřad dodatečné povolení stavby nyní přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 7. 1. 2022, č. j. MCBSLA/00174/22/OVÚR/POKI.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše popsany obsah spisové dokumentace k závěru, že z podání ze dne 10. 7. 2019 je zřejmá vůle stavebníka zúžit v souladu s § 45 odst. 4 správního řádu předmět původního správního řízení před obecným stavebním úřadem. Stěžovatel se snaží navodit dojem, že tímto podáním došlo pouze ke změně formálního rozčlenění stavby na jednotlivé stavební objekty, nicméně rozsah žádosti byl ve skutečnosti stále stejný. Této argumentaci nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud připouští, že podání stavebníka ze dne 10. 7. 2019 je formulováno poněkud neobratně. Tak je tomu však z toho důvodu, že se stavebník zjevně snažil použít pro jeho sepsání formulář žádosti o dodatečné povolení stavby. Vůle skutečně zúžit rozsah žádosti je zřejmá jak z vypuštění některých stavebních objektů ze seznamu v části IV. formuláře, tak rovněž ze změny stavbou dotčených pozemků uvedených v části V. formuláře. Pokud stavebník zúžil výčet

pozemků, na nichž se má stavba nacházet, pak je zřejmé, že měl skutečně v úmyslu zúžit rozsah žádosti, nikoliv pouze změnit členění záměru na dílčí stavební objekty. Ani stěžovatel navíc nepředložil žádný alternativní smysluplný výklad tohoto podání. Uvedeným závěrům odpovídá i skutečnost, že ani obecný stavební úřad nadále o stavebních objektech SO 23.3a, SO 23.3b ani SO 24b nerozhodoval. V usnesení ze dne 13. 12. 2019, č. j. MCBSLA/09391/19/OVÚR/FIL, jímž dané řízení přerušil, naopak poukazuje na to, že se o těchto objektech vede nyní posuzované řízení sp. zn. S MCBSLA/05283/19.

[22] Pokud jde o dílčí argumenty, jimiž stěžovatel dokládá tvrzenou nejasnost podání ze dne 10. 7. 2019, je třeba uvést, že je zcela logické, pokud toto podání bylo adresováno obecnému stavebnímu úřadu. Podání, jímž účastník řízení disponuje jeho předmětem, samozřejmě musí směřovat vůči správnímu orgánu, který toto řízení vede. Stěžovateli rovněž nelze přisvědčit, tvrdí-li, že z podání ze dne 10. 7. 2019 není zřejmé, jaké žádosti se týká. Toto podání bylo obecnému stavebnímu úřadu doručeno spolu s průvodním přípisem, v němž je uvedena spisová značka daného řízení.

[23] Vzhledem k tomu, že stavebník podáním ze dne 10. 7. 2019 původní žádost projednávanou pod sp. zn. S MCBSLA/06039/18 obecným stavebním úřadem v souladu s § 45 odst. 4 správního řádu zúžil tak, že z ní vyjmul mj. stavební objekty SO 23.3a, SO 23.3b a SO 24b, nelze stěžovateli přisvědčit, tvrdí-li, že dané řízení představovalo procesní překážku, která bránila zahájení řízení o těchto stavebních objektech dne 15. 7. 2019 u speciálního stavebního úřadu.

[24] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzenou nicotností rozhodnutí speciálního stavebního úřadu způsobenou jeho věcnou nepřislusností k rozhodnutí o dané žádosti.

[25] Dle § 15 odst. 1 stavebního zákona „*působnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování vykonávají u a) staveb leteckých, b) staveb drah, c) staveb dálnic, silnic, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací, d) vodních děl orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních právních předpisů (dále jen „speciální stavební úřady“)*“.

[26] Dle § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost silničního správního úřadu a speciálního stavebního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad, a působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech místních komunikací.

[27] Dle čl. 30 odst. 2 písm. a) vyhlášky statutárního města Brna č. 20/2001, kterou se vydává Statut města Brna, ve znění novel, úřady městských částí vykonávají působnost speciálního stavebního úřadu I. stupně na místních a veřejně přístupných účelových komunikacích (mimo základní komunikační systém) dle pasportního informačního systému vedeného městem.

[28] Speciální stavební úřad dovodil svou věcnou příslusnost k vydání přezkoumávaného dodatečného povolení stavby ze skutečnosti, že předmětem řízení byly stavby veřejně přístupných účelových komunikací (parkoviště) a k nim náležící kanalizační přípojka.

pokračování

Stěžovatel má za to, že daná parkoviště nebudou (resp. nemají být) veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, neboť jde o parkoviště soukromá, a k projednání žádosti o dodatečné povolení stavby byl tedy věcně příslušný obecný stavební úřad.

[29] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že speciální stavební úřad byl věcně příslušný k povolení stavebních objektů SO 23.3a, SO 23.3b a SO 24b, jak jsou definovány v projektové dokumentaci ověřené přezkoumávaným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby a založené ve správním spise.

[30] Jak již správně konstatoval krajský soud, skutečnost, že se posuzovaná stavba nachází na pozemcích v soukromém vlastnictví, nebrání tomu, aby byla postavena jako veřejně přístupná účelová komunikace. Naopak, umístění veřejně přístupných účelových komunikací na pozemcích ve vlastnictví soukromých osob je nejen zcela standardní situací, jak uvedl krajský soud, ale dokonce zákon o pozemních komunikacích ani jiné vlastnictví veřejně přístupné účelové komunikace nepředpokládá, když v § 9 odst. 1 větě třetí stanoví, že vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Podstatné je, zda příslušná komunikace splňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace, jak je definuje zčásti § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a dále bohatá judikatura správních soudů i Ústavního soudu. Mezi tyto znaky tvořící definici veřejně přístupné účelové komunikace patří také její věnování jejím vlastníkem (resp. vlastníkem pozemku pod ní) či některým z jeho právních předchůdců (předchozích vlastníků) veřejnému (obecnému) užívání, jímž jsou i právní nástupci (pozdější vlastníci) při trvání i ostatních znaků veřejné cesty (včetně nutné komunikační potřeby) vázání.

[31] V ověřené projektové dokumentaci, která byla v této závazné podobě vypracována až v květnu 2021, tedy až po zmiňovaném rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5400/OD/2020/525043-Ro-/31/, jímž bylo předchozí rozhodnutí speciálního stavebního úřadu označeno za nicotné (k tomu viz dále), jsou stavební objekty SO 23.3a a SO 23.3b důsledně označovány jako veřejně přístupné účelové komunikace. V technické zprávě k těmto objektům je uvedeno následující: *„Předmětem dodatečného povolení je SO 23.3a – veřejně přístupná účelová komunikace, jejíž součástí je 75 veřejných parkovacích stání a 5 invalidních PS. Dále je předmětem dodatečného povolení SO 23.3b – veřejně přístupná účelová komunikace, jejíž součástí je 18 veřejných PS.“* Z projektové dokumentace, včetně technických zpráv, je přitom zcela patrné (a to je stěžejní), že součástí posuzovaných staveb nemají být jen samotná parkovací místa, ale též právě komunikace mezi nimi, a to u stavebního objektu SO 23.3a dvě jednosměrné a jedna obousměrná komunikace zajišťující nejen přístup z ulice Za Kostelem na samotné parkoviště, ale i k domu E, pro jehož komunikační potřeby (včetně dopravy v klidu) má tento stavební objekt sloužit, a u stavebního objektu SO 23.3b obousměrná komunikace zajišťující obdobně přístup k domu F z ulice Bučkova. Vedle příslušných výkresů toto potvrzuje i souhrnná technická zpráva, která na str. 4 uvádí, že *„[n]avržené komunikace s parkovacími plochami SO 23.3a budou sloužit pro příjezd k plánovaným domům III. etapy - E a F, především z ulice Za Kostelem“* a že *„[n]avržené komunikace s parkovacími plochami SO 23.3b budou sloužit pro příjezd k plánovaným domům III. etapy - E a F, především k domu F z ulice Bučkova“*. Na straně 5 pak souhrnná technická zpráva opět zdůrazňuje, že navržené veřejně přístupné účelové komunikace budou sloužit jako parkovací plochy, ale také jako příjezd k domům E a F. Z výkresu obsahujícího předpokládané dopravní značení je patrné, že veřejné užívání těchto komunikací zajišťujících

příjezd k domům E a F z ulic Za Kostelem a Bučkova nemá být ani tímto značením nijak omezeno. O tom, že se tedy má podle ověřené (a tedy závazné) projektové dokumentace jednat o veřejně přístupné účelové komunikace, by tedy nemohlo být pochyb ani v případě, pokud by veškerá parkovací stání byla vyhrazena výlučně pro obyvatele domů E a F.

[32] Z výkresu situace dopravního značení je přitom patrné, že posuzovaný záměr sice počítá s tím, že u jednotlivých parkovacích stání budou umístěny svislé dopravní značky IP12 (vyhrazené parkoviště), není u nich však konkretizován obsah dodatkových tabulek. Umístění těchto dopravních značek tedy sice svědčí o tom, že možnost parkování na těchto místech bude určitým způsobem omezena, není však zřejmé, že by se mělo jednat o trvalé celodenní vyhrazení parkovišť pro konkrétní vozidla či osoby. Zásadní je ovšem v daném ohledu především samotné rozhodnutí speciálního stavebního úřadu ze dne 7. 1. 2022, č. j. MCBSLA/00174/22/OVÚR/POKI, o dodatečném povolení těchto staveb, které nejenže důsledně hovoří o veřejně přístupných účelových komunikacích, ale ve vztahu ke stavebnímu objektu SO 23.3a dokonce ve výrokové části závazně stanoví, že „*[p]arkovací stání budou v soukromém vlastnictví vlastníků budoucích bytových jednotek, ale parkoviště bude veřejně přístupné*“. Pokud tedy stavebník v žádosti i samotné prvostupňové rozhodnutí označují stavební objekty SO 23.3a a SO 23.3b jako „*veřejně přístupná účelová komunikace (soukromé parkoviště)*“, jedná se s ohledem na výše uvedené pouze o neobratné vyjádření toho, že pozemky, na nichž budou parkoviště umístěna, budou v soukromém vlastnictví, bude se však skutečně jednat o veřejně přístupné účelové komunikace.

[33] Nejvyšší správní soud dospěl na základě správního spisu k závěru, že stavební objekty SO 23.3a a SO 23.3b byly vyprojektovány a dodatečně povoleny jako veřejně přístupné účelové komunikace.

[34] Poukazuje-li stěžovatel na závěry rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5400/OD/2020/525043-Ro-/31/, jímž žalovaný prohlásil na základě odvolání stěžovatele nicotným dřívější rozhodnutí speciálního stavebního úřadu ze dne 2. 10. 2020, č. j. MCBSLA/06037/20/OVÚR/DS, v nyní posuzované věci, je třeba uvést, že toto rozhodnutí se týkalo nejen stavebních objektů SO 23.3a, SO 23.3b a SO 24b, ale rovněž stavebních objektů SO 26, SO 27b a SO 29.

[35] Pokud se jedná o nyní posuzované stavební objekty SO 23.3a a SO 23.3b, konstatoval žalovaný v uvedeném rozhodnutí, že ze spisu není zřejmé, zda jsou tato parkoviště zamýšlena jako veřejně přístupné účelové komunikace, nebo komunikace neveřejné, jejichž povolení by spadalo do působnosti obecného stavebního úřadu, neboť byla „*označena jako soukromá bez dalšího upřesnění*“. V případě kanalizační dešťové přípojky (stavební objekt SO 24b) žalovaný dospěl k závěru, že se jedná o součást parkovišť coby pozemních komunikací, a má tedy být povolována spolu s nimi tímž stavebním úřadem. Ve vztahu ke stavebnímu objektu SO 27b (veřejné osvětlení Bučkova) žalovaný uzavřel, že se jedná o příslušenství pozemní komunikace, k jehož povolení je příslušný obecný stavební úřad. V případě stavebních objektů SO 26 (distribuční rozvody NN) a SO 29 (rozvody SEK) žalovaný konstatoval, že jde o inženýrské sítě, které dle § 14 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nejsou součástí ani příslušenstvím komunikace a k jejich povolení tedy speciální stavební úřad rovněž nebyl příslušný.

pokračování

[36] V rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5400/OD/2020/525043-Ro-/31/, tedy žalovaný jednoznačně neposoudil, zda stavební objekty SO 23a a SO 23b budou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, pouze konstatoval, že tato skutečnost není ze spisu zřejmá, přičemž navíc vycházel z tehdejší projektové dokumentace a dalších podkladů, které nejsou shodné s těmi, na jejichž základě bylo vydáno nyní posuzované rozhodnutí speciálního stavebního úřadu ze dne 2. 10. 2020, č. j. MCBSLA/06037/20/OVÚR/DS, které žalovaný naopak žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 5. 2022, sp. zn. 5400/OD/2022/171639-Ro-/6/, potvrdil. V každém případě primárním důvodem deklarace nicotnosti rozhodnutí speciálního stavebního úřadu ze dne 2. 10. 2020, č. j. MCBSLA/06037/20/OVÚR/DS, byl jednoznačný závěr o jeho věcné nepřislusnosti k povolení stavby objektů SO 26, SO 27b a SO 29.

[37] Pokud se jedná o přístupnost jiných parkovišť, která v okolí postavil týž stavebník, není otázka, zda byly povoleny jako veřejně přístupné účelové komunikace, či nikoli, a kdo je případně povolil, ani otázka, zda byl případný režim veřejně přístupné účelové komunikace později upraven či omezen dle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích či zda eventuálně není právními nástupci stavebníka (nabyvateli pozemků pod těmito stavbami) respektován, ač by respektován být měl, jakkoli přímo relevantní pro přezkoumání rozhodnutí správních orgánů či rozsudku krajského soudu napadených žalobou, resp. kasační stížností v nyní posuzované věci.

IV.

Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[40] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim jakékoli náklady vznikly (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

